

Zaklatás

VISSZHANG - LIV. évfolyam 28. szám, 2010. július 16.

György Péter azt állítja a Trianon-emléktörvényről: „E törvény egyébként egyetlen olyan dolgot sem állít, ami felzaklathatná a szomszéd népek érzékenységét.” (Az Orbán-kormány csapdája, ÉS, 2010/27., júl. 9.)

Vegyük elő a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről szóló 2010. évi XLV. törvényt! Első paragrafusában a trianoni békeszerződésről - melyet a szöveg következetesen „békediktátumnak” nevez, felújítva a Horthy-korszak irredenta szóhasználatát - azt mondja, hogy az „a magyar nemzet külső hatalmak által előidézett igazságtalan és méltánytalan szétszaggatása” volt. Mint tudjuk, a gyulafehérvári gyűlésnek, Románia és Erdély egyesülésének évfordulója ma Románia nemzeti ünnepe. A románok, szlovákok, szerbek nem tekintik igazságtalannak és méltánytalannak azt, hogy a történelmi Magyarország román, szlovák, szerb többségű területei Romániához, Csehszlovákiához, Jugoszláviához kerültek. Az emléktörvény szövege viszont megkérdőjelezi a trianoni békeszerződés legitimitását, vagyis - legalábbis lélekben - ezeknek az országoknak az integritását. Ne feledjük: akik az ilyen szövegeket gyártják, az autójukon díszlő matrica tanúsága szerint sem tesznek különbséget a magyar többségű és a nem magyar többségű területek elvesztése között, ma is a „mindent vissza” álláspontját képviselik. Hogy ez ne „zaklatná fel” a szomszéd népek érzékenységét, nehezen tudom elképzelni.

A törvény második bekezdése szerint „a trianoni békediktátum által felvetett kérdések történelemből ismert eddigi megoldási kísérletei - mind az idegen hatalmak segítségével végrehajtott újabb határmódosítások, mind a nemzeti önazonosságnak a nemzetköziség ideológiája jegyében történt felszámolására irányuló törekvések - kudarcot vallottak”. Tessék figyelmesen olvasni: az „idegen hatalmak segítségével végrehajtott újabb határmódosítások” vallottak kudarcot. Ennyit mond a szöveg a határkérdésről, semmivel sem többet. Elmulasztja leszögezni, hogy szövegezői és megszavazói véglegesként fogadják el Magyarországnak a trianoni, illetve párizsi békeszerződésben megállapított határait. Nem csoda, hiszen a szlovák, illetve román alapszerződést is elutasították 1995-ben, melyekben az akkori magyar kormány megerősítette e határok elfogadását, elérve cserében, hogy a szomszédok a negyvenéves szocialista doktrínával szakítva nem belügynek, hanem államközi kérdésnek tekintsék a kisebbségek helyzetét. Erre a Fidesz és a KDNP nemet mondott, és ebben a törvényben sem mond igent. Nem hinném, hogy ez ne sértene a szomszéd népek érzékenységét. Az asszimilációs törekvéseket a törvényszöveg elítéli, a revíziós ábrándokhoz nincs szava.

Az emléktörvény harmadik paragrafusában az áll, hogy „a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, melynek államhatárok feletti összetartozása valóság”. A minap olvashattuk az ÉS-ben Balázs Péter korábbi külügyminiszter kiváló írását, amelyben meggyőzően fejti ki: egységes magyar nemzet nincs. Míg Sólyom László köztársasági elnök időnként elmagyarázta, hogy más a kulturális és más a politikai nemzet, az olyan megfogalmazások, mint amilyenek a törvényszövegben találhatóak, szándékosan megkerülik ezt a különbségtételt, és a nyelvi-kulturális közösségen túl politikai entitásként kezelik a Kárpát-medencei magyar lakosságot, mint ahogy ezt teszi a kettős állampolgárságról szóló törvény és az újra összehívandó MÁÉRT is. A szöveg a továbbiakban „megerősíti Magyarország elkötelezettségét” többek között „az Európában elfogadott gyakorlatot alapul vevő közösségi autonómia különböző formáira irányuló természetes igényének támogatására”. Hogy mi az Európában elfogadott gyakorlat, az nem egyértelmű, hiszen más a gyakorlat Franciaországban és Görögországban, és más Finnországban vagy Spanyolországban. Az azonban bizonyos, hogy ha valaki nem egyéni és kollektív kisebbségi jogokról beszél, hanem autonómiáról, erről sokaknak rögtön a területi autonómia jut eszébe (alighanem a szövegezőknek is), és ezt, mint tudjuk,

legalábbis a szlovákok és a románok kategorikusan elutasítják. Ez a követelés - amit ők államuk feldarabolásának előkészítéseként értelmeznek - bizonyosan felzaklatja ott sokak érzékenységét. Nem állítom, hogy igazuk van ebben, ez más kérdés. Azt azonban állítom, hogy ez a törvény durva provokáció, s ha másnak nem is, György Péternek - és mindenkinek, aki képes a másik fél szemével is látni egy vitás ügyet, ami bármiféle együttélés előfeltétele - ezt észre kellene vennie.